

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLVI. — Wydana i rozestana dnia 31. sierpnia 1917.

Treść: (№ 363—365.) 363. Ustawa, dotycząca zmiany niektórych postanowień o ubezpieczeniu robotników od wypadków. — 364. Rozporządzenie, dotyczące zajęcia siana i słomy z dawnych zbiorów. — 365. Obwieszczenie o zmianie granic północnych obszarów wojennych w Austrii.

363.

Ustawa z dnia 21. sierpnia 1917, dotycząca zmiany niektórych postanowień o ubez- pieczeniu robotników od wypadków.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam
co następuje:

Ustawę z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p.
Nr. 1 z roku 1888 (ustawę o ubezpieczeniu od
wypadków) i ustawę z dnia 20. lipca 1894, Dz.
u. p. Nr. 168 (ustawę rozszerzającą) zmienia się,
jak następuje:

Artykuł I.

§ 5. ustawy o ubezpieczeniu od wypadków
ma opiewać:

Przedmiot ubezpieczenia od następstw nie-
szczęśliwych wypadków, wydarzających się w ruchu
przedsiębiorstwa, stanowi unormowany tą ustawą
zwrot szkody, która wynika wskutek uszkodzenia
cielesnego lub wskutek śmierci ubezpieczonego.

Na równi z nieszczęśliwymi wypadkami, wy-
darzającymi się w ruchu przedsiębiorstwa, należy
uważać te wypadki, które wydarzają się przy takich
domowych lub innych zatrudnieniach, do spełniania
których będzie ubezpieczony obok zajęcia, uzasadnia-
jącego obowiązek ubezpieczenia i podczas trwania
tegoż używanym przez przedsiębiorcę lub w jego

imienu albo przez kogoś, kto jest w stosunku
pracy przełożonym ubezpieczonego.

Tak samo należy na równi z nieszczęśliwymi
wypadkami, wydarzającymi się w ruchu przedsię-
biorstwa, uważać te wypadki, które wydarzają się
w drodze z mieszkania do roboty albo z roboty
do mieszkania, o ile ta droga nieoznana żadnej
przerwy, uzasadnionej własnym interesem ubezpie-
czonego lub jakiejś innej przerwy, która ze sto-
sunkiem pracy nie stoi w związku.

Artykuł II.

§ 6. ustawy o ubezpieczeniu od wypadków,
ustęp 6. i następne mają opiewać:

Jeżeli roczny zarobek z pracy robotnika lub
urzędnika ruchu przekracza kwotę 3600 K,
wówczas nie policza się nadwyżki ponad tę kwotę.

Roczny zarobek z pracy terminatorów, wo-
lontaryuszy, praktykantów i innych osób, które
z powodu nieukończonego jeszcze wykształcenia
nie otrzymują żadnego wynagrodzenia lub tylko
niepełne, ma być wymierzony w tej samej wyso-
kości, co najniższy roczny zarobek z pracy pobie-
rających pełne wynagrodzenie robotników lub
urzędników przedsiębiorstwa tej kategorii zatrud-
nienia, dla której następuje wykształcenie, jednakże
najwyżej w kwocie 1200 K, a najmniej w kwocie
600 K. Jeżeli uszkodzony pobierał roczny zarobek
z pracy, przewyższający 1200 K, wówczas należy
przyjąć zarobek ten w pełnym wymiarze za pod-
stawę obliczenia.

Renta wynosi:

- a) w razie zupełnej niezdolności do zarobkowania i na czas jej trwania dwie trzecie rocznego zarobku z pracy;
- b) w razie częściowej niezdolności do zarobkowania i na czas jej trwania ułamek oznaczonej pod a) renty, który ma być wyznaczony podług stopnia zmniejszenia się zdolności zarobkowania.

Pełna renta może być przyznana także takim uszkodzonym, którzy nie są jeszcze zupełnie niezdolni do zarobkowania, a to przejściowo jako renta dla rekonwalescentów wtedy, gdy uszkodzony potrzebuje dla zupełnego odzyskania swej zdolności do zarobkowania lub dla poprawy swego stanu zdrowia specjalnego oszczędzania się.

Jak długo uszkodzony jest wskutek nieszczęśliwego wypadku po ukończeniu leczenia tak dalece bezsilny, że potrzebuje cudzej opieki i usługi, należy rentę podnieść do 1½-krotnej wysokości pełnej renty.

Uszkodzonemu nie przysługuje prawo do zwrotu szkody, jeżeli sam spowodował nieszczęśliwy wypadek rozmyślnie lub przy popełnieniu jakiegóżbrodni, stwierdzonej w drodze sądowo-karnej.

Artykuł III.

§ 7. ustawy o ubezpieczeniu od wypadków ma opiewać:

W razie, gdy wskutek wypadku w ruchu przedsiębiorstwa nastąpiła śmierć, ma się składać zwrot szkody oprócz świadczeń, które należą się ewentualnie uszkodzonemu według § 6. za czas przed nastąpieniem śmierci:

1. z kosztów pogrzebu, które należy wymerzyć według miejscowego zwyczaju jednak co najwyżej w kwocie 100 K;

2. z renty, którą należy przyznać pozostałym po zabitym począwszy od dnia śmierci, a dla której obliczenia miarodajne są postanowienia § 6., ustęp 2. do 7.

Renta ta wynosi:

- a) dla wdowy po zabitym aż do jej śmierci lub ponownego wyjścia za mąż 20 procent; dla wdowca, jeżeli i jak długo jest niezdolny do zarobkowania, 20 procent; dla każdego pozostałego ślubnego lub legitymowanego dziecka aż do ukończenia 15. roku życia 15 procent, a jeżeli ono utraciło lub utraci także i drugiego rodzica, 20 procent rocznego zarobku z pracy; dla każdego nieślubnego dziecka po zabitej osobie żeńskiej albo po osobie męskiej, jeżeli ojcostwo tej ostatniej zostało już za życia sądownie ustalone lub pozasądownie uznane, albo, w razie

gdy dziecko urodziło się dopiero po śmierci uszkodzonego, jeżeli ojcostwo zostanie sądownie ustalone: do ukończonego 15. roku życia 15 procent rocznego zarobku z pracy. Renty wdowy lub wdowca i dzieci nie mogą razem przenosić dwóch trzecich rocznego zarobku z pracy; jeżeli z powyższych stóp wyniknie wyższa kwota, wówczas zostaną poszczególne renty stosunkowo ukrócone;

- b) dla ascendentów, wnuków i rodzeństwa zmarłego, jeżeli on przyczyniał się istotnie do ich utrzymania, a mianowicie dla ascendentów aż do ich śmierci lub do ustania niedostatku, dla wnuków i rodzeństwa aż do ukończonego 15. roku życia, 20 procent rocznego zarobku z pracy. Kwota ta nie może być z powodu istnienia większej liczby uprawnionych przekroczoną i przysługuje w takim przypadku rodzicom pierwszeństwo przed dziadkami, a tym ostatnim przed rodzeństwem, następnie rodzicom przed wnukami, a tym ostatnim przed rodzeństwem.

Renty dzieci, wnuków i rodzeństwa ma się w razie, gdy osoby te w chwili ukończenia 15. roku życia dotknięte są jakąś cielesną lub umysłową ułomnością, która czyni je zupełnie niezdolnymi do zarobkowania, jeszcze nadal przyznawać, a mianowicie na czas niezdolności do zarobkowania.

Jeżeli uprawnieni rodzaju oznaczonego pod a) schodzą się z uprawnionymi, którzy są oznaczeni pod b), wówczas przysługuje tym ostatnim roszczenie tylko o tyle, o ile dla tych pierwszych nie zostanie zajęta najwyższa kwota renty, oznaczona pod a).

W razie powtórnego wyjścia za mąż otrzymuje wdowa potrójną wysokość swej rocznej renty jako odprawę.

Jeżeli uszkodzona osoba zawarła małżeństwo dopiero po nieszczęśliwym wypadku, wówczas nie przysługuje po jej śmierci wdowie lub wdowcowi i dzieciom, z takiego małżeństwa pochodzącym, prawo do roszczenia. Także dzieciom nieślubnym, spłodzonym dopiero po nieszczęśliwym wypadku, oraz małżonkowi, jeżeli on ze śmiertelnie uszkodzonym jest z własnej winy sądownie rozwiedziony albo jeżeli małżeństwo jest sądownie separowane, nie przysługuje prawo do roszczenia.

Jeżeli mąż zabitej wskutek nieszczęśliwego wypadku nie żył bez ustawowego powodu we wspólności domowej i usuwał się od swego obowiązku utrzymywania dzieci, wówczas może zakład przyznać dzieciom rentę, przysługującą mu według postanowień tej ustawy.

Jeżeli wskutek śmiertelnego wypadku kilku osób przy jakimś nieszczęśliwym wypadku wchodzi dla pewnej osoby w rachubę więcej praw do renty, wówczas należy się zawsze tylko jedna, a mianowicie najwyższa renta z pośród wchodzących w rachubę rent.

Artykuł IV.

§ 16. ustawy o ubezpieczeniu od wypadków, ustęp 1., drugie zdanie ma opiewać:

Zarobek z pracy, który przynosi kwotę 3600 K na rok, zostanie zaliczony tylko w tej ostatniej kwocie.

Artykuł V.

§ 17. ustawy o ubezpieczeniu od wypadków ma opiewać:

Taryfowe opłaty ubezpieczeniowe ciążą jedynie na przedsiębiorcy zakładu, podlegającego obowiązkowi ubezpieczenia.

§ 22. ustawy o ubezpieczeniu od wypadków odpada.

Artykuł VI.

W artykule V., ustęp 2. ustawy rozszerzającej wstępują w miejsce słów: „tysiąc dwieście guldenów“ słowa: „trzy tysiące sześćset koron“, a w ostatnim ustępie artykułu VII. tej ustawy w miejsce słów: „sto dwadzieścia procent“ słowa: „jeden i jedna trzecia“.

W paragrafie 14., ustęp 1. cesarskiego rozporządzenia z dnia 7. kwietnia 1914, Dz. u. p. Nr. 80, należy słowa „sześćdziesiąt procent“ zastąpić słowami „dwie trzecie“, a w ustępie 2. tego paragrafu słowa „dziewięćdziesiąt procent miarodajnego zarobku z pracy“ słowami „pełny roczny zarobek z pracy“.

Artykuł VII.

Ta ustawa nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. lipca 1917 i znajduje zastosowanie także do przedsiębiorstw włączonych ustawą rozszerzającą do ubezpieczenia od wypadków, następnie do ubezpieczenia od wypadków marynarzy i do ubezpieczenia od wypadków górników.

Do roszczeń o odszkodowanie znajdują postanowienia tej ustawy wtedy zastosowanie, jeżeli nieszczęśliwy wypadek, za który ma być dane odszkodowanie, wydarzył się po dniu 30. czerwca 1917.

Artykuł VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Reichenau, dnia 21. sierpnia 1917.

Karol wkr.

Seidler wkr.

Toggenburg wkr.

364.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 24. sierpnia 1917,

dotyczące zajęcia siana i słomy z dawnych zbiorów.

Na podstawie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia są wszystkie zapasy siana i słomy ze żniwa roku 1916 i z dawniejszych zbiorów zajęte na rzecz państwa, o ile nie znajdują się w posiadaniu zarządu wojskowego, lub państwowych zakładów dla chowu koni.

Pod sianem należy rozumieć wszystkie rodzaje siana, znajdujące się w Austrii, a mianowicie siano ławkowe, otawę, koniczynę wszystkich rodzajów (lucernę i t. d.) siano moliarowe, z prosa i mieszane oraz odpadki tych rodzajów siana (kwiaty siana), pod słomą należy rozumieć słomę z żyta, pszenicy, psładu, jęczmienia, owsa, kukurudzy, grochu, fasoli, bobu, soczewicy, wyki, hłbinu, dzikiego grochu, maku, rzepiku, rzepaku, ryżu, prosa, hreczki i mieszanki.

§ 2.

Do tych zapasów znajdują zastosowanie wszystkie postanowienia rozporządzenia z dnia 29. maja 1917, Dz. u. p. Nr. 243, dotyczącego uregulowania obrotu sianem i słomą i rozporządzenia z dnia 14. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 256, dotyczącego ustanowienia cen za siano i słomę.

§ 3.

To rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z tym dniem tracą moc obowiązującą te postanowienia rozporządzenia ministerialnego z dnia 10. stycznia 1916, Dz. u. p. Nr. 12, które zostały utrzymane w mocy rozporządzeniem z dnia 14. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 256 (§ 11., ustęp 2.).

Höfer wlr.

Ertl wlr.

Czapp wlr.

365.

Obwieszczenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 29. sierpnia 1917

o zmianie granic północnych obszarów wojennych w Austrii.

Główna komenda armii ustanowiła na podstawie § 1., ustęp 1. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 17. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 241, granice północnych obszarów wojennych, zmieniając dotychczasowe odgraniczenie, w ten sposób, że polityczne powiaty Przemyślany, Bóbrka, Żydaczów, Rohatyn, Stryj, Skole, Dolina, Kałusz, Stanisławów, Bohorodczany i Nadwórna zostają

z mocą obowiązującą od 1. września 1917 wyłączone ze ściślejszego północnego obszaru wojennego i włączone do dalszego północnego obszaru wojennego.

Odgraniczenie północnych obszarów wojennych w Austrii przedstawia się zatem, jak następuje:

I.

Północny dalszy obszar wojenny obejmuje:

w królestwie Galicji: Galicyę zachodnią z wyłączeniem obszarów gmin Białej i Lipnika, a z Galicji wschodniej obszar po polityczne powiaty Nadwórnę, Stanisławów, Rohatyn, Przemyślany, Lwów, Żółkiew i część politycznego powiatu Sokala, leżącą na zachód od rzeki Bugu oraz obszar gminy miasta Sokala włącznie.

II.

Północny ściślejszy obszar wojenny obejmuje:

Księstwo Bukowinę,

w Królestwie Galicji: wschodnią część Galicji wschodniej po polityczne powiaty Kosów, Penczeniżyn, Kołomyje, Tlumacz, Buczacz, Podhajce, Brzeżany, Zborów, Złoczów, Kamioukę Strumiłową i na wschód od rzeki Bugu położone części politycznego powiatu Sokala z wyjątkiem obszaru gminy Sokala włącznie.

Toggenburg wlr.